
**Associació
O b r e r a
de Concerts**

**FUNDADOR
PAU CASALS**

**CURS 1935 - 1936
TERCER CONCERT**

**SEGONA SESSIÓ DE
MÚSICA DE CAMBRA**

PRESENTACIÓ

del

TRIO BOCQUET

Violí: EDUARD BOCQUET

Viola: JOSEP JULIBERT

Cello: JOSEP TROTTA

**Palau de la Música Catalana
1 de desembre del 1935
(a les onze del matí)**

Audició 114

PROGRAMA

I

MÚSICA PRE-CLASSICA (Primeres audicions)

- L. BOCCHERINI. TRIO op. 38.
(1743-1809) Allegretto moderato.
Tempo di minuetto.
- X H. PURCELL. . . DUES FANTASIES.
(1658-1695)
- F. DURANTE. . . TOCATA.
(1684-1755)
- A. STRADELLA. . . TOCATA.
(1645-1681)

II

MÚSICA MODERNA (Primeres audicions)

- V. ANDREAE. . . TRIO en *re menor*, op. 29.
I. Allegro moderato.
II. Allegretto.
III. Molto lento. Molto vivace.
- PAUL KADOSA. . . TRIO op. 12.
I. Allegro.
II. Andante.
III. Presto.

III

MÚSICA CLASSICA

- X BEETHOVEN. . . TRIO-SERENATA.
I. Marcia.-Adagio.
II. Minuet.
III. Adagio. Allegro molto. Adagio.
IV. Allegretto con Polacca.
V. Andante quasi allegretto.
Marcia.

NOTES AL PROGRAMA

OBRES PER A TRIO DE CORDA

Es un motiu de goig, per a l'ASSOCIACIO OBRERA DE CONCERTS, la presentació als seus associats de la novella institució musical «Trio Bocquet», trio de corda, que han constituït recentment els meritíssims concertistes senyors Eduard Bocquet (violí), Josep Julibert (viola) i Josep Trotta (violoncel).

L'ASSOCIACIO OBRERA DE CONCERTS ha posat cura especial d'acollir sempre i de bonhora, les noves agrupacions musicals que els nostres artistes, amb remarcable finalitat estudiant, sovint formen amb el delit més que tot de fer conèixer aquelles monjoies preciosíssimes que compositors cabdals conceberen per a un nombre reduït d'instrumentistes. I precisament aquestes obres musicals són poc conegudes, perquè l'autor, en reduir el nombre d'elements recitadors, cal que estableixi des del primer moment una selecció rigorosa en els seus procediments de composició i això fa que aquesta mena d'obres esdevinguin difícilíssimes d'execució. Requereixen dels interpretadors una seriosa possibilitat artística per a fer reviure clars i ponderats, cadascun dels trets sonors de l'obra, els quals trets, essent essencials, donada la seva construcció, cal equilibrar amb justesa d'expressió, a fi de no destorbar gens el conjunt anhelat. Alhora que, per tal com cap d'ells neix inútil, precisa fer-los vibrants, amb la resplendència emocional que exigeixi la seva destinació, el ritme de la seva vida.

Es per això talment obligada una suma qualitat musical en els artistes que formen agrupacions d'instruments únicament de corda, sense la qual condició no es podria obtenir ni la deguda unitat sonora. Les dificultats, però, augmenten i cada vegada el talent de l'artista executant es fa més imprescindible, a mida que es redueixen el nombre d'instruments posats en joc per a la composició d'una obra.

No sols la vàlua, doncs, que hom reconeix en els artistes del «Trio Bocquet» ens fa goig ara de remarcar, sinó també la lloable ocasió que avui ells ens brinden d'escollar unes monjoies musicals de les més diverses tendències, obres excel·lents totes elles per la pròpia estructura i puresa.

El programa triat és complet i interessant. La literatura musical per a trio de corda és força nodrida i curiosa. Precisament a base d'aquesta forma de composició s'esdevingué el pas històric en el qual la música instrumental prengué definitivament cos ja autònom, en separar-se totalment dels conjunts vocals. Són composicions a Trio les obres destinades a les primitives

agrupacions d'instruments recitadors (no ens referim, per tant, als conjunts instrumentals que s'originaven dins la família de les antigues violes o amb alguns instruments de vent, que seguien l'escriptura musical teixida polifònicament). Una vegada obtingueren els instruments de corda la seva forma definitiva, a finals del segle XVIIè —mercès als perfeccionaments insuperables que realitzaren els llauters de Brèscia i de Cremona— tot seguit hom aprofità la claredat i la solidesa que oferia la veu sonora dels novells instruments musicals. Hom començà per expressar-hi la gentilesa i la gràcia de les poètiques «Canzoni» italianes, composicions escrites a tres veus. Aleshores, ja a començaments del segle XVIIIè, apareixen els primers grans violinistes, els quals (fora d'alguns com Carlo Farina, que ja feren servir el seu instrument per a mostrar-hi una habilitat meravellosa, tot prodigant les més sorprenents extravagàncies) recolliren i conjuminaren llur inspiració palpitant en aquesta forma de col·loqui cantàbil, que era sonat dialogant, com hem dit, a tres veus. Es grat, sempre, de recordar, com exemple, les Sonates primeres («Canzoni da sonare», esdevingudes així, tot seguit, perfectes Sonates instrumentals) de Giovanni Gabrieli, Biagio Marini, Fontana, Uccellini, Pessenti, Falconieri...

Arcàngelo Corelli, a Itàlia, genialment concretà totes les meravelles de producció d'aquests primers artistes violinistes, donant, des de l'any 1681, les seves formoses Sonates a trio, i després, en 1700, amb la seva famosa i magnífica «Obra cinquena», presenta, definitivament, neta i equilibrada, l'estructura ternària, que origina la forma clàssica dita Sonata, forma de composició instrumental de la qual partí l'evolució que conduí a les grandioses construccions que sostenen les concepcions simfòniques de suara.

X LUIGI BOCCHERINI

Per això considerem encertat, iniciar l'audició d'avui, en la qual podran ésser gustades les més separades característiques de concepció sonora que, en pocs segles, ja s'han prodigat per mitjà d'aquesta concreció instrumental, serà bo de començar l'audició amb un dels encisadors Trios de corda, l'assenyalat op. 38, de Luigi Boccherini (1743-1809), el qual ens donarà una tònica justa, segons la factura clàssica, esdevinguda més tard acadèmica, en la qual precisament excelliren, meravellosament, Haydn i Mozart.

En qualsevulla de les innúmeres obres per a música «da camera», que a centenars va escriure Luigi Boccherini, destinada principalment a conjunts de pocs instruments, en totes trobaríem la fluïdesa i la gràcia en la dicció, pròpia de la música dita d'estil galant, que pervenia de l'escola floreixent a Mannheim.

Boccherini, que fou un gran violoncellista i un compositor fecundíssim, residí a Espanya des de l'any 1769. Morí a Madrid quaranta anys després. No fa pas molt (l'any 1927) que els italians demanaren portar a Itàlia les despulles de Boccherini, per tal com avui hom considera aquest gran compositor, junt amb Sammartini i Cherubini, cabdal representant de la música simfònica italiana durant el segle XVIIIè.

X HENRY PURCELL

Creiem que fàcilment es farà encuriosida l'audició de dues «Fantasies» d'Henry Purcell. Henry Purcell, figura preeminent en la història musical d'Anglaterra, nascut a Westminster l'any 1658, contemporani de Corelli, esdevingué el fundador del teatre musical anglès. El seu gust nadiu i el seu geni l'induiren a foragitar la influència musical francesa que aleshores predominava al seu país.

L'any 1683 Purcell publicava 12 Sonates, per a dos violins i baix. En el prefaci d'aquest recull, ell mateix exposava que calia d'una vegada reaccionar contra «la vulgaritat musical dels francesos», que ell trobava ésser massa aixerreïda. Purcell, delicat i imaginatiu com anglès genuí, coneixia l'encís expressiu que els compositors italians prodigaven en les obres per a teatre i, innegablement, en sentí el seu efecte. Entre la música de les dues «Fantasies», extretes d'una collecció escrita per a conjunt de violes durant l'estiu de l'any 1680, dintre l'elegància harmoniosa, lleugera i finíssima de la seva música, feta a 22 anys, explaiada en llargues línies horitzontals contrapuntades blanament, hom descobreix talment un record, en els moments lents, de l'expressió dramàtica d'un Monteverdi. Però la factura i la distinció és, sense confusió possible, essencialment original.

Henry Purcell morí jove, quan tenia 36 anys. Romain Rolland, ha dit que en enterrar-lo a Westminster, junt amb ell hom enterrava la música anglesa. No compartim pas aquest criteri, tan absolut, de Romain Rolland, però el citem perquè creiem que el sentit de les seves paraules diuen prou bé l'estima i l'atenció que mereix la música d'Henry Purcell.

FRANCESCO DURANTE

A Itàlia, com hem dit, les produccions escrites a trio de corda, eren força generalitzades. Són in comptables els autors que ens llegaren tresors de música treballada exquisidament i ben rica de concepció vivíssima.

Sota l'esperit del geni d'Itàlia, la música instrumental es féu joguillo i brillant. La música d'òpera, sobretot la de l'Escola de Nàpols, jugava amb natural frescor la inspiració incentiva de músics com Alessandro Stradella, Alessandro Scarlatti i tants d'altres, fins arribar a què la resumís, amb inimitable gràcia, el sentidíssim Pergolesi.

La personalitat de Francesco Durante (1684-1755) ressalta entre els creadors de l'Escola de Nàpols, per la seva puixança i claretat. Francesco Durante fou el mestre, el forjador insuperable de deixebles d'aquesta Escola. Durante, precisament, no va escriure cap òpera, però deixà una bona sèrie de composicions de música religiosa i de música instrumental, que demostra abastament la seva mestria i seguretat. A Roma havia après la sòlida trama del contrapunt, que donà fermesa a la seva ciència. A Nàpols, on pogué comptar-se entre els deixebles d'Alessandro Stradella, seguí prodigant també el guspireig brillantíssim que distingia la valentia i l'inventiva rítmica dels compositors napolitans.

ALESSANDRO STRADELLA

La vida d'Alessandro Stradella (1645-1681) hom l'explica plena de llegendes. Adhuc el nom d'ell ha servit per a mixtificar el seu caràcter genial amb una sèrie de pastitxos deguts a compositors que voldrien imitar-lo.

Les produccions autèntiques d'Stradella, més que respirar aire literari, revelen, talment fetes pel cisell d'un Benvenuto Cellini, una exuberància molt ferma i precisa.

WOLDEMAR ANDREAE

Contrasta fortament la presentació de les obres de música antiga amb l'audició de dos tríos de corda nous, originals de dos excel·lents mestres actuals. No en va la tècnica de composició i l'obtenció de tota mena de procediments d'harmonització, han desvetllat la imaginació musical dels autors d'avui dia per a elaborar joiells magnífics, no mancats pas d'expressió i encisera de qualitat i en troballes sonores.

Waldemar Andrae, compositor suís, conegut ja del públic filharmònic barceloní com a director d'orquestra (actuà ací a Barcelona l'any 1910), recentment conduí l'«Orquestra Pau Casals». En aquesta darrera ocasió coneguèrem d'ell una escaient suite simfònica.

El Trio, op. 29, és resplendent d'efusió lírica; la melodia, sempre folgada, serva sentor de música popular. Lleuger i graciós

el segon temps. Segur i profundament dramàtic, d'efecte irresistible, per a resoldre's després serenament, plau des de la primera audició, el temps lent. Tota l'obra, ben pensada, resulta, en conjunt, força inspirada i respira plenitud. Cada temps, talment les antigues sonates primitives de J. B. Vitali i de Corelli, manté unitat amb els altres mercès a iniciar-se, cadascun d'ells, d'un mateix tema exposat sobriament de primer i variat atinadament segons el caràcter propi dels temps successius.

PAUL KADOSA

L'obra de Paul Kadosa, músic hongarès nascut l'any 1903, deixeble de Kodaly i de Székely, és una obra summament personal. El sentit popular és ací elaboradíssim. Les delicadeses més subtils contrasten, quasi instantàniament, amb sorprenents gossadies, filles d'una seguretat màxima i d'un coratge decidit. La sola audició d'aquest trio de corda, tot ell rublert de grans dificultats, i resoltes dins un gran sentit d'equilibri, ens manifesta les dots força estimables d'un músic ric de temperament, viu d'instint i prometedor de grans possibilitats.

ENRIC ROIG.

Sisè Miting-Concert públic (Divulgació artistico-cultural)

Ofert generosament per l'A. O. de C. per mitjà del seu

Institut Orquestral
a profit de la ciutat de SANT FELIU DE LLOBREGAT

*El concert tindrà lloc al
MONUMENTAL CINEMA IBERIA,
a les onze del matí, del diumenge
dia 8 de desembre del 1935.*

(En tots aquests actes de divulgació musical, el soci de l'Associació Obrera de Concerts hi té lliure accés exhibint llur intransferible carnet)

Quatrè Concert

15 desembre 1935

Orquestra Filharmònica de Barcelona

Direcció:

Mestre JOSEP FONTBERNAT

PROGRAMA

BEETHOVEN: *Primera Simfonia.*

MOZART: *Serenata.*

BEETHOVEN: *Setena Simfonia.*

Palau de la Música Catalana

Onze del matí

Cinquè Concert

29 desembre 1935

SESSIÓ EXTRAORDINARIA
FESTIVAL DE MÚSICA ROMÀNTICA

Institut Orquestral de l'A. O. de C.

Direcció:

Mestre JOAN PICH i SANTASUSANA

PROGRAMA

GRIEG: *Peer Gynt*, i primeres audicions de

SCHUBERT: *Simfonia inacabada.*

MENDELSSOHN: *Suite d'El somni d'una nit d'estiu.*

Palau de la Música Catalana

Onze del matí